

értése szempontjából. Mindemellett több helyen (csataleírások, tetrarchia felépítése, közigazgatás átszervezése stb.) hiányolom a megértést segítő térképek, ábrák és táblázatok szélesebb körben való használatát. Mindemellett szükséges lett volna, hogy a szerző nagyobb figyelmet szenteljen a Diocletianus korában lezajlott nagyszabású építkezéseknek, különös tekintettel a palatiumi palotára, valamint az Antiochiában, Nicomédiában és Rómában emelt építészeti emlékekre. Azonban a hiányosságok egyáltalán nem vesznek el a mű alapvető értékeiből, melyet összefoglaló-rendszerező jellege, kiváló ta-

golása és szerkesztettsége, valamint színes és változatos forrásfelhasználása és forrás-elemzése miatt különösen értékes történeti munkának tartok.

JEGYZETEK

¹ A könyv első kiadására New Yorkban került sor, 1985-ben, a Methuen gondozásában.

² 1453-ban a törökök elfoglalják Konstantinápolyt, mellyel bekövetkezik a Bizánci Birodalom bukása.

³ WILLIAMS, STEPHEN: *Diocletian and the Roman recovery*. London, 2000. 165. p.

VARGA FERENC

P I H E N Ó

SZÉLPÁL TAMÁS

Mentem, láttam, leírtam

Diákszemmel Washington D.C.

2007 nyarán az Amerikai Egyesült Államok-beli Arlingtonban töltöttem három hónapot. Az alábbiakban közölt írásban az ott szerzett tapasztalatokról és megfigyeléseimről számolok be, leginkább az amerikai ifjúság életvilágára fókuszálva. Alapvető tapasztalatom az volt, hogy a magyarországi viszonyokhoz képest mind az emberek habitusa, mind a környezet tekintetében szinte minden más. Emiatt le szeretném szögezni, célom nem az, hogy dicsőítsem Amerikát, vagy tudálékosan összehasonlítsam Magyar-

országot Virginia állammal. Mindebből következik az, hogy a szöveg szubjektív, és nyelvezete követi az ifjúság nyelvhasználatát. A szöveget a témához kapcsolódó és az azt árnyaló információk egészítik ki.

2007 tavaszán elvégeztem egy életmentő tanfolyamot Szegeden, másik három barátommal, amely kurzust csak Mitch Buchannon képzőnek hívtuk. Ennek a segítségével tudtunk kimenni dolgozni az Egyesült Államokba, pontosabban Virginián

Washington, D.C. az Amerikai Egyesült Államok fővárosa, önálló szövetségi kerület. Nevét az ország első elnökéről, George Washingtonról kapta.

*Az 1790. július 16-án alapított Columbia kerület az Amerikai Egyesült Államok Alkotmánya által definiált szövetségi kerület. A közigazgatási fennhatóságot a Kongresszus gyakorolja felette, de számos jogot a helyi önkormányzatokhoz delegált. Az eredetileg a szövetségi kerületnek jutott területeket Maryland és Virginia államokból szakították ki. A Potomac folyótól délre fekvő, mintegy 100 km² területet azonban Virginia 1847-ben visszakapta, és ma Arlington megye, illetve Alexandria város része. Azóta a kerület csak egykori marylandi földön terül el.*¹

belül Arlington nevezetű területbe, mint vízi életmentők. Természetesen nem azt kell elképzelni, hogy félmeztelenül, piros „gatyóban”, távcsővel a nyakunkban, és egy levegővel felfújtt műanyag mentőeszközzel a kezünkben állunk egy bódé feljáratánál, ahonnan a vízben játszadozó embereket figyeljük a virginiai tengerpart kellős közepén. Nem, mert az a piros „gatyó” kék volt, a távcsövem helyett egy síp lógott a nyakamban, és nem a tengerpartot figyeltem, hanem egy kis medencét valamelyik kis amerikai kerületben. Egyedül a piros mentőeszköz volt az, ami az első álomképekből megmaradt. Sajnos elég későn jelentkeztünk, így már nem nagyon volt lehetőségünk válogatni a különböző cégek ajánlatai közül. Mi a Titan Poolshoz kerültünk, ami egy dollárral kevesebbet kínált, mint az összes többi cég, de úgy gondoltuk, hogy sebj, nem azon az egy dolláron fog múlni, hogy jó lesz-e a nyarunk vagy sem. És láss csodát! Aki mer, az nyer szlogen bejött, mert a lehető legjobb, és legemberibb céghez kerültünk a többihez képest.

Jogosan merülhet fel az a kérdés, hogy miért pont én írom meg ezt a beszámolót, meg egyáltalán miért írok erről, hiszen csak Szegedről minden évben legalább 20 hozzám hasonló egyetemista kerül ki Amerikába, hogy ugyanazt a melót végezhesse, mint én. Talán azért érzem azt, hogy kicsit a mi helyzetünk más volt, mert mi négyen bekerültünk egy ottani mércével számított „pretty gettóba” (jelentése: kis csinos gettó), amit ráadásul csak dél-amerikaiak laktak. Kiegészíteném szövegem azzal a megállapítással is, hogy ez a kis gettó nagyjából Újszeged új lakóparkjával vetekszik. Ezenkívül kaptunk a cégtől egy autót is, amivel magunkat szállígtattuk minden reggel az aktuális medencéhez, (hozzáteszem, hogy ezek a medencék kocsival legalább 45 percnyi távolságra voltak a szállásunktól.) De hogy mi miért voltunk különbek, mint a többiek? Ők is hasonlóan hozzánk szép kis lakóparkban éltek, de ők

több tucat más életmentővel voltak összezárva amerikai állampolgárok között, és kocsi helyett egy kerékpárt kaptak. Ezért gondolom, hogy talán több helyre tudtunk eljutni, és talán kicsit jobban be tudtuk járni a környezetünket, mint ők. Illetve az, hogy másik három barátoddal összezárnak egy 70 m²-es lakásba, ahol se TV, se semmilyen más szórakoztató eszköz nincs, ezért akarva akaratlanul is vágytunk a nagy társas létre, melyet itthon oly természetesnek vettünk. Ezért róttuk az utakat. Volt, hogy hajnalig is kerestük a különböző szórakozási lehetőségeket, melyeket többé-kevésbé meg is találtunk.

Így tettünk már megérkezésünk első napján is, emlékszem ez volt az első nap életemben, hogy úgy isten igazán kértem a fentiektől, hogy éljem túl azt az éjszakát. Elhatároztuk, hogy elmegyünk Washington D.C.-be egy városnéző túrára, esetleg benézünk egy helyi szórakozóhelyre. Az öltözködésünk elég laza volt, olyan, amit itthon elfogadnak nyaranta a szórakozóhelyeken is, egy márkás farmer rövidnadrág és egy ingpóló. Felkerekedtünk, és nekivágtunk az ismeretlennek, mindezt úgy, hogy „lövésünk” sem volt mit merre és meddig, még térkép sem volt nálunk, de gondoltuk, hogy azt majd veszünk útközben. Az utóbbira sikeresen szert tettünk, de még így is kb. egy óra volt mire kijutottunk a végtelennek tűnő, és mindenfelé spirálisan fel és lemenő négy, helyenként hét sávós sztrádáról. „És igen, megcsináltuk” - hangzott a mondat barátom szájából. Bejutottunk a nagy Washington D.C.-be. Mondanom sem kell, hogy valami féle lemoshatatlan mosoly ragadt az arcunkon. Gyönyörű volt, de hogy ne lett volna az, amikor elshantunk azok mellett a helyek mellett, melyet gyermekkorunk óta már annyiszor láttunk a filmvásznakon, melyről szinte minden második híradásban bevágnak néhány képet, és ahol az igazán nagy fejések irányítják az Egyesült Államokat, néha pedig megpróbálják az egész világot. Körülbelül

éjjel lehetett, mikor megpillantottunk egy hosszú sort, leparkoltunk és már mentünk is oda. Gondoltuk itt buli lesz. Aztán mikor elhaladtunk a sor mellett, melyet kb. tíz kidobó igazgatott folyamatosan, elkezdtünk felocsúdni, hogy talán ez nem a „mi” helyünk. Az ok egyszerű, a férfiak kiöltözve, a legdrágább ingekben és öltönyökben, a csajok pedig a legrövidebb miniszoknyákban feszengtek, mi pedig sima mezei rövidnadrágban és pólóban voltunk. A másik eltérés az volt, hogy szinte csak afroamerikaiak álltak a sorban, de ez nem is lett volna baj. Mindenesetre mi megpróbáltuk, beékelődtünk az amúgy sem rövid sorba és vártunk, kb. egy perc elteltével jött egy kedves hölgy és azt mondta, hogy sajnos ebben az öltözkében nem mehetünk ide be.

Igaz, hogy bántuk, de annyira nem keseredtünk el, így sétálni indultunk a városba. Rövid idő múlva beszélgetésbe elegyedtünk egy Brad nevű afroamerikai sráccal, akitől útbaigazítást kértünk. Mondott ő mindent, de nem igazán értettük, míg a végén mondta, hogy menjünk vele, majd ő mutat valamilyen szórakozóhelyet. Végül elmentünk, aminek a következménye egy igazán izgalmas kis kaland lett. Nagyjából 15 percig sétáltunk, mikorra a szép környezet, és házak egyre lehangolóbb és igénytelenebbek lettek. Aztán megjelentek a filmekben sokat látott kis derékig érő drótkerítések, lepusztult téglaházak, melyeknek az ajtaját félig, vagy teljesen leszakadt szúnyogháló borított, és a ház előtti kis kertben egy karóhoz kötött kutya felénk ugatott. Mi egyre többet kérdegettük, hogy mégis mikor érünk már oda, de ő folyton azt ismételte, hogy mindjárt. Aztán ott voltunk, a washingtoni gettó kellős közepén.

A bűnözés Amerikában: 2007-es adatok állnak csak rendelkezésemre, ami szerint összesen 23 millió bűncselekmény történt. Ez a szám tartalmazza a 17,5 millió börtönön belüli személyes tulajdont sértő cselekményt (magánlaksértés, lopás, rablás),

5,2 millió erőszakos cselekményt, 194 ezer lopást. Átszámolva 2007-ben 1000 ember közül (aki már 12 évnél idősebb) legalább 1-et megerőszakoltak, 1-et megtámadtak és megsebesítettek, és 3-at kifosztottak. A gyilkosságok terén a legjobb az arány mivel itt 6 emberölés történt minden százazres szórásra nézve.² A legveszélyesebb környékeket nézve az összes amerikai nagyváros közül pedig a következő: Detroit MI, Baltimore, MD, Washington, DC, Memphis, TN, Dallas, TX, Philadelphia, PA, Columbus, OH, Nashville, TN, Houston, TX, Charlotte, NC.³

Itt már kezdett igazán kellemetlenné válni a helyzet. Nem volt más választásunk, mentünk tovább abban a reményben, hogy kijutunk innen. Aztán elsőként egy kisgyerek futott oda hozzánk és kezdett kérdezősködni, hogy kell-e nekünk crack.⁴ „Kell hát” – mondtuk magunkban, de nem igazán tudtunk rá figyelni, csak az volt bennünk, hogy mihamarabb kijussunk. Majd egy öreg bácsi és néni beszélgetett kint az utcán ülve (megemlíteném, hogy még mindig egy óra körül van). Bradet szólították és elkezdtek beszélgetni vele. Gondolom ismerték, mert a nevéen szólították. Sokat nem értettünk a beszélgetésükből, mert elég szlenges volt, de a végén hozzánk fordult az öreg és megkérdezte, hogy honnan jöttünk. Mi el mondtuk, ő csak elmosolyodott és csak annyit mondott, hogy jobb ha elmegyünk erről a környékről, mi persze helyeseltünk, hogy mi is pontosan ezt szeretnénk. Megint elindultunk abban a reményben, hogy most már kimegyünk innen valahogy, ekkor a helyi parkból egy hang kezdett el kiabálni felénk. –Mizű, fehér fiúk, merre mentek? Hova lesz a séta?

Semmit nem láttunk, nem is akartunk, csak mentünk egyenesen anélkül, hogy háttal fordítottunk volna, de már sajnos késő volt. Utánunk jött és megállított. Elkezdett ordibálni közben hadonászott a kezével, aztán már csak azt vettük észre, hogy kb. 10-en állnak már körbe minket, ami nem

igazán volt kellemes érzés. Itt már csak azt néztük, hogy merre tudunk futni, ha esetleg kell. Szerencsénkre Brad lenyugtatta a helyi erőket, vagyis inkább azt, aki végig ordibált, és miután ő is lecsillapodott a többiek már kicsit normálisabbak voltak velünk. Kérdezték, hogy kik vagyunk, honnan jöttünk és mit akarunk, mi meg mondtuk, hogy csak sétálgattunk és nézelődtünk. Majd megkérdezték, hogy tudjuk-e, hogy hol vagyunk. Eszünk ágában nem volt kimondani azt a szót, hogy gettó, nem tudtuk, hogy mit váltana ki az amúgy is igen agresszíven viselkedő „tesóból”. Szóval csak tettük a tudatlant. Majd kérdezték, hogy kell-e crack vagy fű. Úgy éreztük, ha azt mondjuk, hogy nem kell, akkor lehet soha nem jutunk tovább, így mondtuk, hogy kell egy kis fű. (hozzáteszem, hogy mi soha nem éltünk az ilyenfajta hallucinogén szerekkel) Adtunk 20 dollárt a srácnak, közben bevittek minket valami ház mögé, körbevettek, hogy ne tudjunk elmenni, és leguggoltattak a fal mellé, ami egy utcai lámpa árnyékában igen jó takarást nyújtott. Így nem láthatnak meg minket a rendőrök, ha véletlen arra tévednének. Majd az említett úriember hozta a markában, amit megbeszéltünk. Mi odaadtuk a pénzt ő meg a marihuánát és láss csodát, elengedtek. Mondanom sem kell, hogy mennyire örültünk.

Hát ez volt az első éjszakám a nagyvárosban.

A környék ahol éltünk, mint már mondtam egy kis gettó volt, de nekem tetszett. Közel sem lehetett hasonlítani a fővárosi gettóhoz, itt az emberek nagyon kedvesek voltak és segítőkészek, még a lakásunkat sem kellett zárni. A környezet gyönyörű volt, szép zöld fű, teli fákkal, az ágakon ugráló mókusokkal. Az utcában volt egy közösségi épület, amely akkora volt, mint egy nagyobb iskola. Ez úgy szolgált, mint valami szórakoztató központ a helyiek számára, benne gyerek megőrző, illetve segélyközpont igazi pszichológussal. Voltak napközis programok a kisebbeknek,

saját konditerem, számítógépterem, kosárlabdapálya, ill. billiárd-, ping-pong- és kártyaasztalok. Ezenkívül az épülethez tartozott egy kinti kosárlabda pálya, valamint egy baseball-, egy műfüves- és normál focipálya. Természetesen mindezt ingyen, az egyetlen feltétel, hogy helyi legyél. Így aztán mi is használhattuk a „center” nyújtotta lehetőségeket. Ilyen központi épületek minden olyan helyen vannak, ahol hátrányos helyzetűek élnek, illetve ahol általános iskola található.

Sajnos az itt élőkkel nem igazán tudtunk kommunikálni, mivel nem beszéltek angolul. Ha beszéltek is, akkor nagyon rosszul, de inkább csak szavakat tudtak. Egy emberrel tudtunk beszélni, aki a szomszédunk volt, ő valamikéivel jobban tudott angolul. Megtudtuk, hogy takarító a Pentagonban, és nagyon szereti a munkáját, mert sokat tud aludni közben, és mellé még jó pénzt is kap, természetesen a mexikói viszonyokhoz képest.

A mindennapi vásárlásainkat a helyi supermarketben intéztük el. Itt amit megemlítenék az, hogy egy kisebb boltban mindössze 2-3 pénztáros volt, és 12 pénztárgép. Hogy miért? Nagyon egyszerű, az embernek saját magának kellett intéznie a fizetést és egyebeket. Ez úgy nézett ki, hogy odaálltunk egy kis érintőképernyős kijelző elé, beraktad a vásárlói kártyádat, kiválasztottad a nyelvet (angol – spanyol), és szépen lehúzogattad az általad megvásárolt termékek vonalkódját. Ha valami gyümölcsöt vettünk, akkor meg ráraktuk a mérlegre, és kiválasztottuk a képernyőn a megfelelő gyümölcsöt. Majd mikor végeztünk, kérte a pénzt, és behelyeztük a kis pénzelnyelő nyíláson, mint a játékgépeknél. Az a két vagy három eladó pedig azért volt ott, hogy ha valaki alkoholt vagy dohányárut akart venni, akkor azt csak a személyigazolvány szám ellenében lehetett megvásárolni. Az alkohol vásárlásánál megjegyezném, hogy este 11 óra után nem lehet vásárolni szeszesitalt a boltokban, még akkor sem, ha az a bolt non-stop nyitva tartással is működik.

Washington D.C. alkoholfogyasztás terén igencsak elől foglal helyet, ha a többi ötven állammal összehasonlítjuk. A borfogyasztásban az első helyen áll öt gallon/fő évenkénti fogyasztással. A tömény szeszes italok terén a második helyet érte el 3 gallonnal, a sör fogyasztásban azonban „csak” ötödik helyet sikerült elcsípnünk 23 gallonnal, ami majdnem 100 litert jelent minden főnek évenként. Az összesítésben pedig az ötödik helyen állnak – közölte a TIME magazin.⁵

Ez a fokú lazaság a biztonság terén azért is volt érdekes számomra, mert a környék, ahol laktunk, egy szegények lakta negyed volt. A ruhaboltokban sem volt sokkal nagyobb biztonság, azzal a kivétellel, hogy ott már minden kasszánál pénztáros állt, kamerákat azonban csak nagyon elit üzletekben láttam. Nem tudom miért, de ott valahogy megbíznak az emberek egymásban, talán még Amerika kisebbsége sincs rászorulva arra, hogy lopjon az üzletekből, vagy inkább csak jobban fél a kitoloncolástól, és nem kockáztat. (Gondolkodtam már azon is, hogy mi lenne, ha mi a Cserepes sor mellé kiraknánk egy ehhez hasonló üzletet?)

Ami nagyon tetszett az országban ilyen vásárlások terén az volt, hogy ruhát egy hétfőig, minden más elektronikai eszközt pedig egy hónapig lehet visszavinni úgy, hogy mindenféle panasz nélkül visszaveszik azt 5%-os pénzvesztés ellenében. Ez kicsit nevetségesnek tűnt nekem, de azért ezt mi is kihasználtuk. Vettünk minden hónapban egy hifit, és minden vásárlást követően 28 nap után visszavittük. Vettünk egy másikat, így nyár végére 15 dollárunkba került az, hogy béreltünk 3 hifit 3 hónap erejéig. Mondanom sem kell, hogy megérté.

A szórakozóhelyekről. A nyár folyamán természetesen okulva az első éjszakánkból, sikerült eljutnunk néhány szórakozóhelyre.

Az első ilyen szórakozóhely a LOVE nevű klub volt, amire azt mondták, hogy nagyon jó hely, és nem is kell kiöltözni annyira, hogy be tudjunk menni. Elmentünk, és nagyon kellemesen csalódtunk aznap este. Itt is, mint mindenhol beálltunk a sorba, és beszélgetésbe keveredtünk pár afroamerikai sráccal. Nagyon kedvesek voltak, és kérdezgettek mindenfélét, honnan jöttünk, mit csinálunk, hol van az a Magyarország. Mi meg csak válaszoltunk egészen addig, amíg be nem jutottunk. Mivel 21 év alattiak voltunk, ezért kaptunk egy fekete X-et mind a két kézfejünkre, ezzel jelezve azt, hogy nem ihatunk szeszes italt a klubban. Az érdekesség azonban az volt, hogy ez egy feketéknek kitalált szórakozóhely volt, vagyis csak azok jártak ide. Gondolhatjátok, milyen viccesen néztünk ki, 3 fehér gyerek a 3 emeletes klubban, ami tömve van fekete bőrű emberekkel. És ezek az emberek ahelyett, hogy kinéztek volna minket kedvesek voltak velünk, meghívtak minket italokra, sőt még számot is cseréltünk néhányukkal. Ha véletlen meglökött valaki, azonnal bocsánatot kértek, egyszóval minden várokozáson felül alakult. Körülbelül két óra lehetett, amikor a zenét félbehagyva felkapcsolták a villanyokat, és elkezdtek ránk ordibálni, hogy kifelé. Mi nem értettük, hogy mi lehet a gond, azt hittük valami történt, de aztán kiderült, hogy minden szórakozóhely csak 2-ig maximum fél 3-ig lehet nyitva. Ez az ordibálás teljesen normális és szokványos, sőt az is, hogy a kidobók, igen keménykezűen is bánhatnak az ottani vendégekkel, így nem igazán ajánlatos fekete ikszel a kezeden alkoholt inni, mert nem biztos, hogy egy-két pofonnal megúszhatod, legyen szó fiúról vagy lányról.

Mindarról amiről írok a kinti barátnőmnek, Kristának (amerikai írás) köszönhetem, akit egy ilyen szórakozóhelyen ismertem meg. Ő nagyon sok szép helyet megmutatott nekem, és ő volt az, aki által a velem egykorú amerikai fiatalokkal is megismerkedhettem.

Hétköznapi

Ezeknek a fiataloknak a hétköznapijai főként munkával telik, nyaranta szinte minden középiskolás dolgozik azért, hogy legyen zsebpénzünk, mert a szülők a drága tandíj mellett amelyet ki kell fizetni minden félévben, nem igazán tudnak még több áldozatot hozni, de ez így van még a tehetősebb családoknál is. Szóval az, hogy valaki dolgozik 17 éves korától, teljesen normális, sőt az a normális. Az igaz, hogy ezek a fiatalok megkapnak szinte mindent (pl.: kocsit, fizetik az iskolájukat, a szobájuk mindennel fel van szerelve), de a mindennapi élethez szükséges pénzt saját maguknak kell előteremteni (étel, ital, szórakozás, benzinpénz stb.).

Nekünk kint szerencsénk volt, mivel mi tudtunk dolgozni, és nemcsak a napot loptuk. Így megkaptuk a legjobb munkahelyeket és becsültek minket a munkánkért, ezért is kaphattuk meg a kocsit véglegesen, és jómagam véleménye szerint, ezért nem késtek soha a paycheckel sem.

Minden nagyobb háztömbhöz tartozott egy medence, melyet a környékbeliek használhattak. Ezt a munkát viszont annyira nem szerették elvállalni az ott lakók, ezért külföldi diákokkal végeztették el. Napi 9-10 órát kellett dolgoznom, de azt kell mondanom, hogy szerettem csinálni, így volt olyan hónapom, hogy egy szabadnapot sem kértem, inkább pénzt kerestem, hiszen egész jó órabérem volt. A medencék nem túl nagyok, sőt voltak egészen kisméretűek is. A kisebbekhez elég volt egy életmentő, de a nagyobbakhoz, pl. ahol én is voltam, már négy életmentő kellett. Kettőnek kellett kint lennie, kettőnek pedig bent. A kinti őrkök a gyerekekre vigyáztak (kisbától 17-18 éves korig), illetve minden második órában különböző indikátorokkal mérték a víz minőségét. A benti pár pedig intézte a belépőket, és fogadták a vendégeket, illetve takarították az öltözőket. A belépés nem mindenkinek volt engedélyezve, ugyanis minden egyes medence a helyi közösségé

volt, mindenkinek fizetni kellett évente egy bizonyos összeget azért, hogy használhassák, és fenntartsák. Így minden család egy hatalmas katalógusban szerepelt, mindenkinek a képével, így tudtuk ellenőrizni, hogy valóban ahhoz a családhoz tartozott-e az illető. Itt is igen sok barátságot kötöttem, de sajnos tapasztalatom az volt, hogy akármilyen nyájasnak is tűntek, nem lehetett bennük azért teljesen megbízni, nem lehetett készpénznek venni a szavukat. Látszódtott, hogy mi akkor is csak idegenek voltunk számukra, és nekünk mindig kicsit többet kellett dolgozni, mint amerikai kollegáinknak.

A munka után általában valahol összejönnek és lazítanak. Ilyen helyek voltak pl.: a bowling klubok, vízipipa bárók. Ide nap mint nap eljönnek, és egy-két vízipipa, és hangulatos zene mellett jókat beszélgetnek. A másik ilyen kikapcsolódást a házibulik jelentik, amelyek egyáltalán nem úgy néznek ki, mint amiket a filmekben is láthatunk. Itt az ilyen bulik mindig nagyon csöndesen telnek, ugyanis a szomszédok nem igazán kedvelik a bulizni vágyó fiatalokat, és előszeretettel jelentik fel őket, aminek aztán igen súlyos következménye is lehet. Hisz ha 21 év alatt iszik valaki, és ha ezzel elkapják a rendőrök, akkor fejenként min. 500 dollárra büntetik meg a ház tulajdonosát. Így csak igen halk zene mellett lehet szórakozni, sörkártyázni és sörpongozni, illetve tenyércsatázni, mely játékok egyébként nagyon szórakoztatóak.

Az előző gondolataimból egy dolgot fejtenék ki, a rendőrséget

Rendőrség

Kint a rendőrség nagyon hatékonyan tud dolgozni, és nagyon nagy tiszteletben állnak a lakosság körében, csakúgy, mint a katonák. Például: egy magas rangú katonának vagy rendőrnek még a helyiek is gyakran tisztelegnek, ha egyenruhában vannak. A három hónap alatt csak hétszer igazoltattak

A kiskorúak alkohol fogyasztását nagyon komolyan veszik, vagyis huszonegy év alatt nem ihat senki alkohol tartalmú szeszes italt. Ami érdekesség, hogy nem azt büntetik csak meg aki iszik, de azt is aki kiszolgálta őt, vagy aki már huszonegy éves elmúlt, és a jelenlétében egy fiatalkorú fogyasztott alkoholt. Például:

- Ha kocsiban iszik valaki és kiskorú, akkor a kocsifőnök is megbüntetik, de természetesen a őt is.*
- Ha 18 év alatt iszik valaki vezetés közben iszik, és a véralkohol szintje eléri a 0,8%, akkor 21 éves koráig elveszik a jogosítványát, illetve 200 \$-os helybeni bírságra büntetik.*
- Ha már elmúlt 18 éves a sofőr, de még nem töltötte be a 21-et, akkor felnőttként kezelik és egy évre elveszik a jogosítványát.*
- Ha 21 éven alulnak adnak el szeszes italt, akkor a bolt tulajdonosát 500 \$-ra büntetik, plusz 40 óra közmunkát is kötelezően el kell végeznie.*
- Ha háziuliban buknak le az iszogatni vágyó fiatalok, akkor a ház tulajdonosának kell ugyanígy 500 \$-t kifizetnie minden egyes pozitív eredménnyel megszondáztatott fiatal után.*
- Ha hamis személyivel próbál valaki alkoholt venni, akkor 500 \$ büntetés vagy 30 nap letöltendő börtönbüntetés jár.*

engem. Ebből kiemelnék hármat. Egyszer, mert egy kocsiban várakoztam, aztán mert éjszaka sétáltam a műfüves foci pályán a barátommal, és máskor pedig söröztünk az utcán, ami kint hatalmas nagy bűn.

Persze nem is csináltuk volna ilyen feltűnően, ha tudjuk, hogy abban a civilnek tűnő személygépjárműben rendőrök vannak. A szerencsénk annyi volt, hogy egy kedvesebb rendőrt fogtuk ki, illetve, hogy nem igazán voltunk tisztában az utcán való szeszesital-fogyasztás tilalmi szabályairól, illetve, hogy Magyarországon egy hasonló helyzetet nem egészen így kezelnek. Így egy figyelmeztetéssel és ejnye-bejnyével megúsztuk.

Egyszer volt szerencsém az egyik szabadnapomat egy katonai bázison eltölteni. Ez egy hatalmas területen elhelyezkedő kisváros, ahol a katonák családjai laknak. Van hozzá egy hatalmas tó, erdő és minden, ami egy városba kell, csak minden kisebb, (gondolok itt pl.: benzinkút, bevásárlóközpont, sportpályák és az elmaradhatatlan közösségi medence). Az itt élők ingyen kapják a házat, a házak nagysága rang szerint változik. A helyi lakosoknak a megvásárolt termékek után áfát sem kell fizetni. Nagyon kellemes

környezetben élhetnek, és a belépés csak az ott élőknek engedélyezett, amit a kapukban álló fegyveres katonák felügyelnek.

Zárszó

A cikk megírásával az volt a célom, hogy az Amerikai Egyesült Államok-beli néhány hónapos életemről szubjektív megfigyelőként szerzett tapasztalataimat megosszam az olvasókkal, leginkább az amerikai ifjúság életvilágára fókuszálva. A fenti mozaikokból talán betekintést nyerhettek a magyarországi viszonyokhoz képest, egy szinte mindenben más világ ifjúságának hétköznapijaiba.

JEGYZETEK

- ¹ Georgetown historic district. www.nps.gov/history/nr/travel/Wash/dc15.htm. 2009. 09.10. 15:10
- ² One day in America. http://www.time.com/time/2007/america_numbers
- ³ Top and bottom 25 cities overall. <http://www.morganquitno.com/cit06pop.htm>
- ⁴ Crack és kokain. <http://drogriporter.hu/node>
- ⁵ One day in America. http://www.time.com/time/2007/america_numbers/alcohol.html